

Sygn. akt II K 280/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Żmijewska

Protokolant: Anna Wojtanek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Goleniowie I. T.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 2 czerwca 2016 r., 30 sierpnia 2016 r.

sprawy: **S. Ł.**, s. R. i H. z domu S., ur. (...) w G., karanego,

oskarżonego o to, że:

w okresie od stycznia 2012 r. do stycznia 2013 r. uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego z mocy ustawy obowiązku łżenia na rzecz małoletniej córki A. S. (1) rat alimentacyjnych, których wysokość została określona wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Goleniowie z dnia 20 maja 2009 r. sygn. akt III RC 528/08 w kwocie 350 zł miesięcznie, następnie podwyższone wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 18 kwietnia 2012 r. sygn. akt III RC 492/11 do kwoty 450 zł na rzecz dziecka, czym narażono je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i zmuszono do korzystania ze świadczeń z Ośrodka Pomocy Społecznej w G.,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

I. oskarżonego **S. Ł.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, kwalifikowanego z art. 209 § 1 k.k., i za tak kwalifikowane przestępstwo na podstawie art. 209 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 w zw. z art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) nakłada na oskarżonego obowiązek wykonywania ciężącego na nim obowiązku łżenia na utrzymanie małoletniej córki A. S. (1);

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowe w całości oraz wymierza mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 280/16

UZASADNIENIE

S. Ł. w latach 2005 – 2008 był w związku z A. S. (2). Z tego związku pochodzi małoletnia córka A. S. (1) urodzona (...)

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 244,

Już od chwili narodzenia córki relacje pomiędzy S. Ł. a matką dziewczynki nie należały do dobrych. Oskarżony kwestionował ojcostwo, co doprowadziło ostatecznie do tego, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 20 maja 2009 r., sygn. III RC 528/08 ustalono, że S. Ł. jest ojcem A. S. (1) i zasądzono od niego na rzecz małoletniej alimenty w kwocie 350 złotych. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. III RC 492/11 alimenty na rzecz córki S. Ł. zostały podwyższone do kwoty 450 złotych.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 244,

odpisy wyroków k.191,192.

Pomimo wydanych orzeczeń oskarżony S. Ł. w okresie od stycznia 2012 roku do stycznia 2013 r. nie dokonywał wpłat alimentów na rzecz małoletniej córki, nie przysyłał jej również żadnych upominków.

Dowód: zeznania świadka A. S. (2) k. 199, 403, 612 – 613.

A. S. (2) w okresie od stycznia 2012 roku do stycznia 2013 r. zatrudniona była jako księgowa i otrzymywała wynagrodzenie w kwocie 1.450 złotych miesięcznie. Zamieszkiwała wspólnie z córką w dwupokojowym mieszkaniu swojej matki i ponosiła koszty związane z opłatami za przedszkole dziecka w kwocie 380 złotych miesięcznie, opłacała w domu telewizję i Internet (74 zł miesięcznie), ponosiła koszty wyżywienia i koszty zajęć dodatkowych dziecka w kwocie 300 złotych miesięcznie. A. S. (1) w okresie styczeń 2012 r. – styczeń 2013 r. była pod stałą kontrolą laryngologa. A. S. (2) czterokrotnie była z córką na wizycie prywatnej u laryngologa – koszt jednej wizyty to 220 zł. Nie korzystała z pomocy OPS i nie pobierała żadnych świadczeń za wyjątkiem świadczenia z funduszu alimentacyjnego. W utrzymaniu A. S. (2) i jej córki pomagała jej matka. Wobec S. Ł. toczyła się egzekucja komornicza z wniosku A. S. (2). Na dzień 22 października 2012 r. pozostawała ona całkowicie bezskuteczna.

Dowód: zeznania świadka A. S. (2) k. 199, 403, 612 – 613,

pisma z (...) k. 185, 187,

pismo komornika k. 189 – 190.

W tym czasie S. Ł. mieszkał u konkubiny K. O., z którą prowadził wspólne gospodarstwo domowe. K. O. ponosiła koszty utrzymania swoje, S. Ł. i swojego dziecka, zaś S. Ł. zajmował się domem i opiekował dzieckiem K. O.. Od października 2012 roku K. O. zatrudniła S. Ł. w swoim przedsiębiorstwie, a od stycznia 2013 roku odprowadzała z jego wynagrodzenia kwotę alimentów na konto komornika sądowego. S. Ł. zatrudniony był na 1/8 etatu z wynagrodzeniem miesięcznym 300 zł. W związku z egzekucją komorniczą S. Ł. nie chciał już dłużej być formalnie zatrudniony u K. O..

Dowód: zeznania świadka K. O. k. 240 – 241, 384 – 385, 637 – 638.

Od stycznia 2012 r. S. Ł. nie korzystał z żadnej formy pomocy w Ośrodku Pomocy Społecznej w G.. Na dzień 21 września 2012 r. nie figurował w rejestrze osób bezrobotnych Powiatowego Urzędu Pracy w K..

Dowód: pismo z (...) k. 182,

pismo z PUP k. 186.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 2 stycznia 2014 r. w sprawie II K 1225/13 S. Ł. został skazany za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności.

Dowód: dane o karalności k. 616.

Na etapie toczącego się w niniejszej sprawie postępowania sądowego S. Ł. dokonał następujących wpłat:

- w grudniu 2014 r. na rzecz Ośrodka Pomocy Społecznej w G. tytułem zwrotu wypłaconych na rzecz A. S. (1) alimentów w kwocie 1250 zł,
- w listopadzie 2015 r. na rzecz Ośrodka Pomocy Społecznej w G. tytułem zwrotu wypłaconych na rzecz A. S. (1) alimentów w kwocie 800 zł,
- w listopadzie 2015 r. na rzecz Komornika Sądowego tytułem alimentów bieżących dla A. S. (1) w kwocie 600 zł,
- w grudniu 2015 r. na rzecz A. S. (2) tytułem alimentów bieżących dla A. S. (1) w kwocie 550 zł,
- w styczniu 2016 r. na rzecz Ośrodka Pomocy Społecznej w G. tytułem zwrotu wypłaconych na rzecz A. S. (1) alimentów w kwocie 550 zł,
- w lutym 2016 r. na rzecz Ośrodka Pomocy Społecznej w G. tytułem zwrotu wypłaconych na rzecz A. S. (1) alimentów w kwocie 550 zł,
- w marcu 2016 r. na rzecz Ośrodka Pomocy Społecznej w G. tytułem zwrotu wypłaconych na rzecz A. S. (1) alimentów w kwocie 550 zł,
- w marcu 2016 r. na rzecz Komornika Sądowego tytułem dopłaty do alimentów dla A. S. (1) w kwocie 200 zł,
- w kwietniu 2016 r. na rzecz Ośrodka Pomocy Społecznej w G. tytułem zwrotu wypłaconych na rzecz A. S. (1) alimentów w kwocie 550 zł,
- w maju 2016 r. na rzecz A. S. (2) tytułem alimentów bieżących dla A. S. (1) w kwocie 550 zł,
- w czerwcu 2016 r. na rzecz Komornika Sądowego tytułem alimentów bieżących dla A. S. (1) w kwocie 200 zł,
- w czerwcu 2016 r. na rzecz A. S. (2) tytułem alimentów bieżących dla A. S. (1) w kwocie 550 zł,
- w lipcu 2016 r. na rzecz Komornika Sądowego tytułem alimentów bieżących dla A. S. (1) w kwocie 550 zł.

Dowód: kserokopia historii operacji na koncie bankowym k. 608-611, 634-636.

Oskarżony S. Ł. ma (...). Jest rozwiedziony, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem, pracuje w firmie (...), osiągając wynagrodzenie w wysokości płacy minimalnej, ma dwoje dzieci, w tym na jedno ma zasądzone alimenty. W przeszłości był kilka razy karany sądownie, w tym za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

Dowód: dane osobopoznawcze k. 245,

dane o oskarżonym k. 369,

dane o karalności k. 616.

S. Ł. nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że był w związku z A. S. (2), ale nie poczuwał się do tego, że jest ojcem dziecka. Po urodzeniu się dziecka pomagał byłej partnerce finansowo, dał jej 5.000 złotych na wyprawkę dla dziecka. Po tym jak dowiedział się, że ona spotyka się z innym mężczyzną nie kontaktował się z nią, ale do marca 2012 roku łożył na A.. Następnie jednak jego sytuacja pogorszyła się, nie miał środków do życia i nie miał z czego płacić alimentów.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. Ł. k. 244, 311.

Analiza złożonych przez oskarżonego wyjaśnień wskazuje, iż nie kwestionuje on tego, że ciążył na nim – w okresie objętym aktem oskarżenia - obowiązek alimentacyjny, którego nie wypełniał. Brak wpłat, jak podniósł, wiązał się jednak nie z brakiem woli ich dokonywania a z jego trudną sytuacją finansową, rodzinną.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim zeznał on, iż nie płacił alimentów, albowiem nie miał z czego. Za takim stanowiskiem przemawia fakt, iż w okresie objętym aktem oskarżenia oskarżony był w związku z K. O., która zeznała, iż to ona ponosiła koszty utrzymania swoje, swojego dziecka i konkubenta. Nadto S. Ł. nie chciał być formalnie zatrudniony z uwagi na potrącanie przez komornika z jego wynagrodzenia kwoty tytułem alimentów. Oskarżony nie szukał też pracy poprzez Powiatowy Urząd Pracy. Niechęć oskarżonego do ujawniania otrzymywania wynagrodzenia oraz bycie na utrzymaniu konkubiny, świadczy w ocenie Sądu o uchylaniu się przez oskarżonego od egzekucji komorniczej prowadzonej na wniosek A. S. (2). Wyjaśnienia S. Ł. należało zatem uznać za niewiarygodne z uwagi na ich sprzeczność z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym tj : zeznaniami świadka K. O. oraz dowodami z dokumentów.

Ustaleń faktycznych w sprawie Sąd dokonał na podstawie zeznań świadków K. O. (co do sytuacji życiowej oskarżonego) oraz A. S. (2) (co do sytuacji małoletniej pozostającej na jej utrzymaniu), jak i dokumentów w postaci odpisów wyroków, zaświadczeń z Ośrodków Pomocy Społecznej w G. i w G., jak również dokumentów komornika prowadzącego egzekucję z wniosku A. S. (2), danych osobopoznawczych i danych o karalności.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. O., w zakresie w jakim odnosiły się do okoliczności związanych z uchylaniem się przez oskarżonego od obowiązku alimentacyjnego albowiem były one spójne, logiczne i znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach z dokumentów.

Nie budzą również wątpliwości Sądu zeznania A. S. (2) w zakresie wskazanych przez świadka potrzeb małoletniej córki świadka i S. Ł., wysokości kosztów jej utrzymania oraz sytuacji materialnej, osobistej i zawodowej świadka. A. S. (2) zeznawała spójnie i konsekwentnie przez cały okres trwania postępowania, przy pierwszym przesłuchaniu zeznając bardziej szczegółowo, co jest oczywiste zważywszy na fakt ponownego rozpoznawania sprawy ponad trzy i pół roku po złożeniu przez świadka pierwszych zeznań. Z uwagi na powyższe Sąd uznał za wiarygodne w pełni pierwsze zeznania A. S. (2) i na ich podstawie dokonał ustalenia wskazanych faktów. Świadek w sposób racjonalny przedstawiła wydatki jakie w okresie objętym aktem oskarżenia ponosiła w związku z utrzymaniem córki, nie zawyżyła ich przyznając, że mieszka z matką i z tego względu nie ponosi kosztów utrzymania mieszkania.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów znajdujące się w aktach sprawy, albowiem zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przepisanej prawem formie, nadto wiarygodności dowodów z dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron.

Oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 209 k.k.

Przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. jest przestępstwem skutkowym z zaniechania i polega na uporczywym uchylaniu się od wykonywania obowiązku opieki, poprzez nielożenie na utrzymanie osób uprawnionych. Aby znamiona typu czynu zabronionego były spełnione, należy stwierdzić, że sprawca:

- a) był zobowiązany do obowiązku opieki bądź z mocy ustawy, bądź z mocy orzeczenia sądowego,
- b) uchylał się od tego obowiązku w sposób uporczywy,
- c) uchylanie, o którym mowa w przepisie art. 209 k.k., polegało na nielożeniu na utrzymanie osoby uprawnionej,
- d) w wyniku tego nielożenia osoba uprawniona narażona została na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Wskazać jednak należy, iż sam fakt niewykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 209 k.k., nie jest równoznaczny z uchylaniem się od niego. Jeżeli istnieje podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 209 k.k., należy bowiem zawsze zbadać przede wszystkim przyczyny niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego przez domniemanego sprawcę, które może również zdarzyć się niekiedy z powodów obiektywnych (np. ciężka choroba). W pojęciu "uchyla się" zawarty jest bowiem zawsze negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do świadczenia, sprawiający,

że nie dopełnia ona nałożonego na nią obowiązku, mimo że ma obiektywną możliwość jego wykonania. Sprawca obowiązku nie wypełnia, bo go wypełnić nie chce, lub lekceważy ten obowiązek. Ten negatywny stosunek musi być zawsze poparty dowodami (postanowienie SN z 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96, Prok. i Pr. 1996, nr 11, poz. 4).

Tym samym czynu określonego w art. 209 § 1 k.k. dopuszcza się tylko ten, kto mógł wykonać ciążyący na nim obowiązek, ale nie uczynił tego, mimo realnych ku temu możliwości (zob. wyrok SN z 9 maja 1995 r., III KRN 29/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 64).

Element obiektywny "uchylania się" polega na czynieniu tego przez pewien czas. Sąd Najwyższy przyjął w Wytycznych..., że okres wstrzymywania się od płacenia rat lub płacenia ich nieregularnie albo w ratach znacznie niższych niż należne nie może być krótszy niż 3 miesiące.

Istotnym jest również, iż przestępstwo z art. 209 k.k. jest przestępstwem materialnym. Skutkiem, od którego zależy dokonanie tego przestępstwa, jest narażenie osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

"Zakres podstawowych potrzeb życiowych nie jest pojęciem stałym i niezmiennym, lecz zależy od konkretnych warunków społeczno-ekonomicznych i stanu świadomości społecznej na danym etapie rozwoju społeczeństwa. Im wyższy jest stopień tego rozwoju oraz przeciętny poziom życia obywateli, tym większe i bardziej różnorodne są potrzeby uznawane powszechnie za podstawowe. W szczególności staje się niezbędne nie tylko zabezpieczenie każdemu człowiekowi minimum egzystencji w postaci środków przeznaczonych na jego utrzymanie: żywności, odzieży, mieszkania itp., ale również - odpowiednio do wieku - zapewnienie mu niezbędnego wykształcenia i przygotowania zawodowego, a także możliwości korzystania z dóbr kulturalnych. (...) Fakt zaspokojenia podstawowych podstaw życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo przez inne osoby, nie zobowiązane, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb" (uchwała SN z 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86, wyrok SN z 27 marca 1987 r., V KRN 54/87, OSNPG 1987, nr 8, poz. 103). Te poglądy SN spotkały się zasadniczo z aprobatą doktryny i zachowują aktualność na gruncie kodeksu karnego z 1997 r.

Przestępstwo z art. 209 k.k. jest przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Do wypełnienia ustawowych znamion tego przestępstwa wystarcza samo narażenie uprawnionego do alimentacji na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb, pozostające w związku przyczynowym z uchylaniem się sprawcy od ciążyącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie osoby, o której w przepisie mowa.

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy wskazać należy, iż oskarżony S. Ł. został zobowiązany do łożenia na rzecz swojego dziecka na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 20 maja 2009 r., sygn. III RC 528/08, zaś wysokość alimentów wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. III RC 492/11 podwyższono do kwoty 450 złotych.

Jak przyznał sam oskarżony i o czym zeznała A. S. (2) mimo ciążyącego na nim obowiązku w okresie objętym aktem oskarżenia nie przekazywał on na rzecz córki jakichkolwiek pieniędzy. Nie przekazywał też pomocy rzeczowej, nie organizował opieki nad nią w czasie wolnym.

Kolejne postępowanie prowadzone przeciwko oskarżonemu o czyn z art. 209 § 1 k.k. zakończyło się wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 2 stycznia 2014 r. Oskarżonego skazano na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności.

Wskazać należy, iż jak wynika z informacji udzielonych przez Powiatowy Urząd Pracy w K. oskarżony na dzień 21 września 2012 r. nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, co wskazuje, iż nie poszukiwał on zatrudnienia, a zatem nie doszło do niewywiązywania się przez niego z obowiązku alimentacyjnego z przyczyn od niego niezależnych, obiektywnych, spowodowanych przykładowo niemożnością znalezienia zatrudnienia, a to dodatkowo wpływa na ocenę uporczywości uchylania się S. Ł. od łożenia na utrzymanie córki.

Oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia mając możliwość zarobkowania nie pracował (styczeń 2012 – październik 2012), bądź przez pozostały okres objęty aktem oskarżenia pracował jedynie na 1/8 etatu z wynagrodzeniem rzędu 300 zł miesięcznie, aby następnie całkowicie zrezygnować z formalnego zatrudnienia z uwagi na dokonywane przez komornika potrącenia. Takie zachowanie oskarżonego ewidentnie wskazuje na uporcezywe uchylanie się przez niego od wykonania obowiązku alimentacyjnego.

Tym samym w sposób świadomy, wiedząc o ciąży na nim zobowiązaniu oskarżony nie podjął pracy, nie można zatem uznać, iż niewywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego nastąpiło z powodów obiektywnych.

Nie mając pomocy ze strony byłego partnera A. S. (2) sama musiała zmierzyć się z obowiązkiem wychowania i utrzymania córki. Dzięki jej pracy zarówno zawodowej jak i w domu, a także wsparciu finansowym rodziny, możliwym stało się zapewnienie córce prawdziwego domu, jedzenia, ubrania i zabezpieczenia tego co potrzebne było do prawidłowego rozwoju.

A. S. (2) zeznała, iż podstawowe potrzeby jej córki były w okresie styczeń 2012 r. – styczeń 2013 r. zaspokojone, albowiem otrzymywała ona pomoc od matki oraz świadczenie z funduszu alimentacyjnego. Oznacza to, iż gdyby nie otrzymywała ona wskazanego świadczenia, niepłacenie przez oskarżonego alimentów na utrzymanie małoletniej A. spowodowałoby niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych. Stwierdzenie to pochodzące od A. S. (2) koresponduje ze wskazanymi w jej zeznaniach kosztami utrzymania córki, związanymi z uczęszczaniem do przedszkola i na basen, jak również zwiększonymi potrzebami związanymi z konsultacjami laryngologicznymi, nie pomijając zwykłych wydatków związanych z częściowym utrzymaniem mieszkania i pokrywaniem kosztów żywienia. Bacząc na powyższe, w ocenie Sądu, zachowanie oskarżonego naraziło jego małoletnią córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W takiej sytuacji zasadnym stało się przyjęcie, iż swym zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 209 § 1 k.k. Będąc bowiem zobowiązany do zapłaty alimentów w kwocie oznaczonej w wyroku przez okres od stycznia 2012 do stycznia 2013 nie wywiązywał się z tego obowiązku mając ku temu możliwości i w ten sposób narażając córkę na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb, które tylko dzięki zaangażowaniu matki i pomocy rodziny mogły zostać zaspokojone choć w minimalnym zakresie.

W sprawie nie zaistniały okoliczności wyłączające bezprawność zarzucanego oskarżonemu czynu.

Mając na uwadze rodzaj naruszonego działaniem oskarżonego dobra, którym z mocy art. 209 § 1 k.k. jest rodzina i obowiązek opieki, a chodzi w nim o zabezpieczenie materialnych podstaw egzystencji osób dla sprawcy najbliższych oraz tych, których prawa w tym zakresie zabezpieczone są orzeczeniem sądowym lub ustawą, uwzględniając również rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody (fakt iż matka musiała samodzielnie utrzymać córkę) oraz motywację jaka kierowała działaniem oskarżonego Sąd uznał iż zachowanie jego cechowała wyższa od znikomej społeczna szkodliwość.

W rozpoznawanej sprawie nie było – przewidzianych prawem – okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Wobec powyższego zasadnym stało się przyjęcie, iż w sposób świadomy postąpił on wbrew obowiązującym normom prawnym zawartym w art. 209 § 1 k.k

Sąd wymierzając oskarżonemu karę kierował się wytycznymi wskazanymi w art. 53 k.k. działając tym samym według swojego uznania, ale w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc jednocześnie by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czyn zarzucany oskarżonemu jest zagrożony karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2

Mając na uwadze roczny okres uchylania się od wypełniania nałożonego na niego obowiązku oraz fakt, iż jest to już kolejne popełnione przez oskarżonego przestępstwo przeciwko rodzinie, za uzasadnione Sąd uznał wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, a więc kary najsurowszego rodzaju, uznając iż jest to kara adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony. Na surowość kary wpłynęła przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, zarówno w stosunku do oskarżonego jak i uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Uwzględniając wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd miał obowiązek rozważenia czy w sprawie zaistniały przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Jednocześnie z uwagi na popełnienie czynu w okresie styczeń 2012 r. – styczeń 2013 r. Sąd rozważał warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), albowiem są one względniejsze dla sprawcy (art. 4 § 1 k.k.).

Zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k., w brzmieniu przed nowelizacją z dnia 20 lutego 2015 r., Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 2 lat jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zgodnie zaś z treścią art. 70 § 1 pkt 1 k.k., w brzmieniu przed nowelizacją z dnia 20 lutego 2015 r., zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia i wynosi od 2 do 5 lat - w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, iż wobec S. Ł. zaistniała możliwość zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oskarżony wprawdzie był uprzednio karany sędownie, w tym za przestępstwo przeciwko rodzinie (za czyn z art. 207 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), jednakże Sąd miał na względzie dokonane przez oskarżonego na etapie postępowania sądowego wpłaty w celu zwrotu wypłaconych alimentów na rzecz Ośrodka Pomocy Społecznej, jak również płatność alimentów bieżących na rzecz małoletniej córki. Świadczy to o tym, iż dotychczasowe skazanie za tożsame rodzajowo przestępstwo spełniło cele kary. Oskarżony wyraźnie przemyślał swoje postępowanie, skoro regularnie od listopada 2015 r. płaci alimenty na rzecz córki, co wpłynęło na dokonanie przez Sąd pozytywnej oceny kryminologicznej odnośnie oskarżonego. W ocenie Sądu, wystarczające dla osiągnięcia celów kary w niniejszej sprawie będzie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony przebywając na wolności ma szansę w dalszym ciągu uiszczać regularnie alimenty na rzecz córki. W celu sprawdzenia czy pozytywna zamiana zachowania oskarżonego jest długotrwała, Sąd uznał, iż okres próby winien wynosić 3 lata, nadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k., w brzmieniu przed nowelizacją z dnia 20 lutego 2015 r. Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek wykonywania ciężącego na nim obowiązkułożenia na utrzymanie małoletniej córki A. S. (1). Tak ukształtowana kara winna spełnić cele kary wobec oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. biorąc pod uwagę wynik procesu obciążył oskarżonego kosztami sądowymi oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył stosowną do wymiaru kary opłatę w wysokości 60 złotych.